

Azamat

Szerkesztő SZÉNES BÉLA,
Költségvetési szerkesztő KÖRÖSI LŐRINC

1918 október 9

II. évf. ■ 42. szám

Szegény parasztok

Kelen Imre

— Óh szomszédasszony nem érdemes iskolába jártni a gyereket. Egy tojásért nem kaptam mást, mint egy katekizmust, olvasókönyvet, mennyei lantot, meg palatáblát.

LAPUNK: „A SZAMÁR“ OKTÓBER HÓTÓL KEZDVE

a régi formátumban és
a régi terjedelemben:

ÁPRILIS

cimmal fog ezentúl min-
den szerdán megjelenni

továbbra is maga köré gyűjtve a hu-
mor és a rajzművészet legjelesebbjeit.

AZ „APRILIS“ ÁRA SZÁMONKÉNT 1 KORONA LESZ

Ne kérdezd

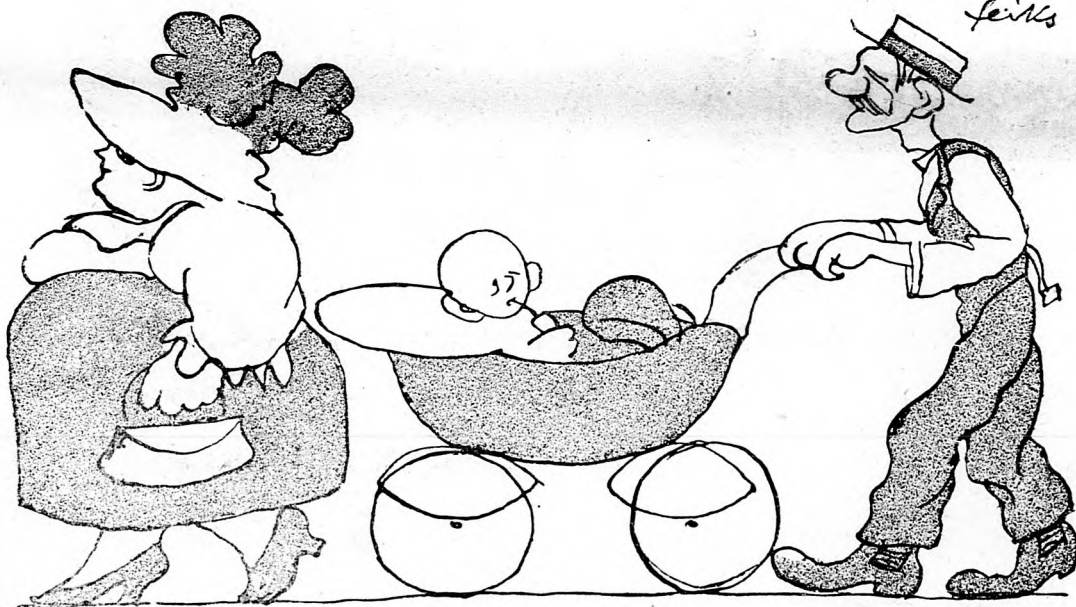
Ne kérdezd: illik vagy nem illik?
Nézd: gyümölcs érik, rózsá nyílik,
Kítárva a természet melle
S nem kérdezi: szabad-e, kell-e?
Mikor a hév nyár átalhatja,
Magát kábultan átaladja
Terejtő vágynak, ölelésnek.
Már int az ősz. Siess, ne késs meg!
És vissza se jő talán sohasem.
Nekünk sohasem...

Ne kérdezd: mások mit beszélnek?
Üres a hangjuk, mint a szélnek;
Oly mindegy: szidnak vagy dicsérnek,
Egyetlen csókkal föl nem érnek.
Lövőben, multban és jelenben

Ketten vagyunk a végtelenben
S boldog kettesben, együtt véled,
Rövid volna az örökélet.
Siess, mert elfut a nyár sebesen
És vissza se tér talán sohasem.
Nekünk sohasem...

Ne kérdezd, drágám, az anyádat,
Add ide inkább csókra szádat.
Nem az anyád, te kellesz nékem
S hidd el, ő sem kérdezte régen.
Ő is így tett ifjúkorában,
Legföljebb egy kissé korábban.
Ma túl van már minden kalandon,
De nézz rá, — és siess, galambom.
Siess, mert elfut a nyár sebesen
És vissza se tér talán sohasem.
Nekünk sohasem...

(jás:

— Látod fiam, ha a mama tovább hizik, olyan lesz, mint egy cseh képviselő. Nem fér a bőrébe...

— Te jó Isten, mi történt itt?
 — Egy kislány leejtett egy negyedkiló lisztet és az kiömlött.

Lehetetlen Rivánság

A feleség:

— Ugy-e, apukám, ha eladod azt a waggon bőrt, akkor veszel nekem és a Milikének egy-egy kék rókát?

A férfi:

Szó sincs róla. Egy bőrről nem lehet két rókát lehúzni.

Szövethiány

Rettenetes ez a szövethiány! Van egy festő barátom, aki félév óta csak — akaratot fest.

Az utcasarkon

— Nézd csak, itt van a repülők elleni védekezés plakátja és mellette a liba és kacsza árusításról szóló hirdetés.

— Hja, a bölcs városi vezetőség egymás mellé sorakoztatta a szárnyasokat.

A SPANYOL

Egy ideges ember naplójából.
Írta és rendezte SZINI GYULA

Az egész dologra akkor lettem ügyelmessé, mikor a villamoson egy hölgy, aki előszeretettel mutatotta a briliáns gyűrűt, negédesen így szólt szomszédjához:

— Tudja-e, hogy három spanyol van a családjamban!

Gondoltam: amióta nem illik angol vagy francia rokonsággal eldicsekedni, azóta divatba jutott a semleges spanyol rokonság. De aztán láttam a kedvenc lapomból, hogy a „spanyol” betegséget jelent, járványt, amiben sokan már belehaltak, ami miatt bezárták az iskolákat és be fogják zárni a mozikat. Mindez szerfölött idegessé tett.

Elhatároztam, hogy védekezni fogok a „spanyolok” ellen, mert hivatásom olyan, hogy sok emberrel kell érintkezni, tehát a ragálynak nagyon is ki vagyok téve.

Mindenekelőtt kerülve kerültem, hogy ismerőseimmel, akikkel az utcán találkozom, kezet fogjak. Máskor nyájasan szoktam köszönni, de most magam is büszke, spanyol hivalgóvá változtam át és szigorúan viszonyoztam minden üdvözlést, hogy senki kedvet ne kapjon rá, hogy velem kezet fogjon vagy szóba álljon.

Kerültem minden helvet, ahol sok emberrel kellett találkoznom. Nehéz szívvel lemondtam ked-

veNC kávéházamról, rendez vendéglőmről, a mozikat messzire elkerültem. Villamosra nem szálltam föl. Minthogy az embert Pesten hamar elfelejtik, egy hét múlva már a legjobb ismerőseim is, mikor az utcán találkoztam velük, nem ismertek rám és elfordultak tőlem. Ha sétálni akartam, átmentem Budára, mert ott az ember nem találkozik senkivel. De ez volt a vesztem.

A hidon jegyet kellett váltanom. Élénken emlékszem, hogy a csinos hidvámos nő, mikor a közepén kifurt bádognarkát a kezembe nyomta, egy könnyet hullatott rá.

Az a pár pillanat, míg a hidjegyet az állami urnába dobtam, elég volt arra, hogy a bádognegyre tapadt ismeretlen spanyol influenza bacillus a tenyerem porusaiba belefészkeljen és a legközelebbi alkalomkor, mikor viselkedő orromat megdörzsöltem, az orrlükamba jusson. Mire a hidtulsó végére értem, el kezdtem tüszögölni, prüszkölni. Azóta én is spanyol hidalgó vagyok.

Az első huszonegy órában biztos halálokat vártam, mert a peches emberek közé tartozom, mint minden ideges ember és ha a sok bacillus közül a halálos találhol helyet keres, biztosan nálam találja meg a keresett fész-

két. De nem, nem haltam meg. Sőt viruló jókedvben vagyok, mint már régóta nem.

Bátran megyek az utcán, minden ismerősömet az utcán, minden ismerősömet már messziről szívesen köszöntöm, mert nem félek többé a „spanyol”tól, hiszen magamnak is megvan. Mindenki a lehető legmelegebben kezét szorítok.

Minden ideges embernek, aki fél a spanyol betegségtől, ajánlom az én bevált módszeremet.

Őszinteség

A nagybácsi: — No, kis fiam, melyik népfajt szereted legjobban? A németet, olaszt, vagy az angolt?

A diák (aki már egy hete nem jár iskolába): — A spanyolt.

A műteremben

— Barátom, milyen címet adjak ennek a csendéletnek? Kenyér, dinnye, alma és dió van rajta.

— Add neki ezt a címet: „Hustalan nap”!

A jóslat

Kint Óbudán, egy elhagyott utcában

Egy jósnő lakott egyedül, magában.

E jósasszonyhoz urinők is jártak

S egy csuf kisasszony jött egy bús vasárnap.

— Mondja meg nekem, ha belát a szívbe,

Szeret-e engem, kit én szeretek?

A jósnő homlokára tette ujját:

— Az illető imádja kegyedet!

És zsebre vágott tőle két forintot.

A kisasszony, ki szeplős volt és csunya,

Egy hónap múlva beállított újra:

— Mondja meg nekem, asszonyom, esengem,

Hű lesz-e hozzám, szeret-e még engem?

Ráncokba szedte homlokát a jósnő

S egy félperc múlva így felelt neki:

„— Az illető ur, akiről most szó van,

Magáé lesz, csak magát szereti...”

... És várta újra azt a két forintot.

És szólt a kislány keserűen, csendben:

„— Az az úr soha nem szeretett engem, —

Csak hallgatom, hogy miket mond felőle,

Holnap már mással lesz az esküvője!”

Csodálkozva nézett reá a jósnő:

„— Ha tudja, mért jóslott hát kegyed?...”

„— Megér az nekem mindig két forintot,

Ha azt hallom, hogy engemet szeret!...”

... És lefizetett újra két forintot.

(Zilahy Lajos.)

Pólya Tibor.

1. kötet. A honfoglalás kora.

Őseink 896-ban Árpád vezérlete alatt átkeltek a vereckei szoroson és kemény harcok után elfoglalták az országot. Másnap gróf Tisza István kihallgatásra jelentkezett és bizalmasan tájékoztatta Árpádot a honfoglalás által bekövetkezett helyzetről levonandó következmények szükségességének figyelembevétele tárgyában.

2. kötet. A tatárjárás.

1222-ben Dsingisz kán seregei betörték hazánkba. Az országban körülhordozták a véres kardot. Gróf Andrássy Gyula egy nagyfontosságú interjú keretében páratlan ékes szólással mutatott rá a tatárjárás rendkívüli horderejére, a pártok egymáshoz való viszonyának jövődjének alakulása szempontjából.

3. kötet. A mohácsi vész.

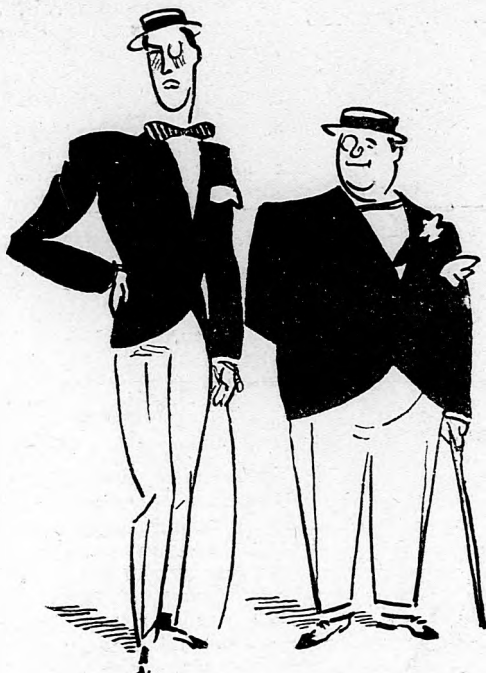
A 16. század elejéről néhány jelentéktelen epizódról kell megemlékeznünk. A parasztság föllázadt az oligarchák ellen, a törökök elfoglalták Nándorfehérvárt és Mohácsnál helyi sikereket arattak a magyar hadsereg fölött. II. Ulászló királlyal együtt 5 püspök, 16 zászlós ur és 24.000 harcos esett el. Szerencsére Wekerle Sándor nyomban fogadta az újságírókat és hivatalosan közölte velük, hogy aggodalomra nincsen ok.

4. kötet. Reform-korszak.

A francia forradalom háborút üzen Ferenc királynak. Martinovicsot lefejezik. Széchenyi sürgeti a jobbágyság felszabadítását. Kossuth detronizáltatja az uralkodóházat. Egyéb csekélyeségek történnek. Gróf Apponyi Albert legutóbbi nyilatkozatából határozottan megállapítható, miszerint teljesen bizonyosra vehető az a körülmény, mely szerint a változott helyzetre való tekintettel a pártközi viszonyok rendezése alapján megoldandó problémák fennforgására vonatkozó szempontok figyelembevétele tárgyában egyöntetű felfogások valószínűsége merülhet fel.

5. kötet. Legujabb kor.

1998-ban a japán-amerikai szövetség hadat üzent az Európai Egyesült-Államoknak. A négerek elfoglalják Szentpétervárt. Páris erődein eszkimó lobogó leng. Ötszázmillió patagon gyalogos partra szállott Fiumében. Európa a legnagyobb kellemetlenségeknek nézett elébe, szerencsére azonban Dr. Gonda Henrik még idejekorán megcenzurázta az egész világtörténetet, minek folytán ez a rész egyszerűen kimaradt belőle és a dolgok a legnagyobb rendben folytak tovább. cs. i.

— Mit gondolsz: Tisza István is botanikával fog foglalkozni, ha nyugalomba megy, mint a bolgár cár?

Az iskolában

Tanár: Mondd meg nekem Diamant, miről híres IV. Béla király?

Diák: Ő írta a — Tatárjárást.

Aforizma

Az újságok olyanok, mint az étlapok. A legjobb dolgok törölve vannak.

Az égen fönn megáll a hold

Az est, a rest festő korommal átfesti mind amit nappal megrajzolt renyhe gonddal.

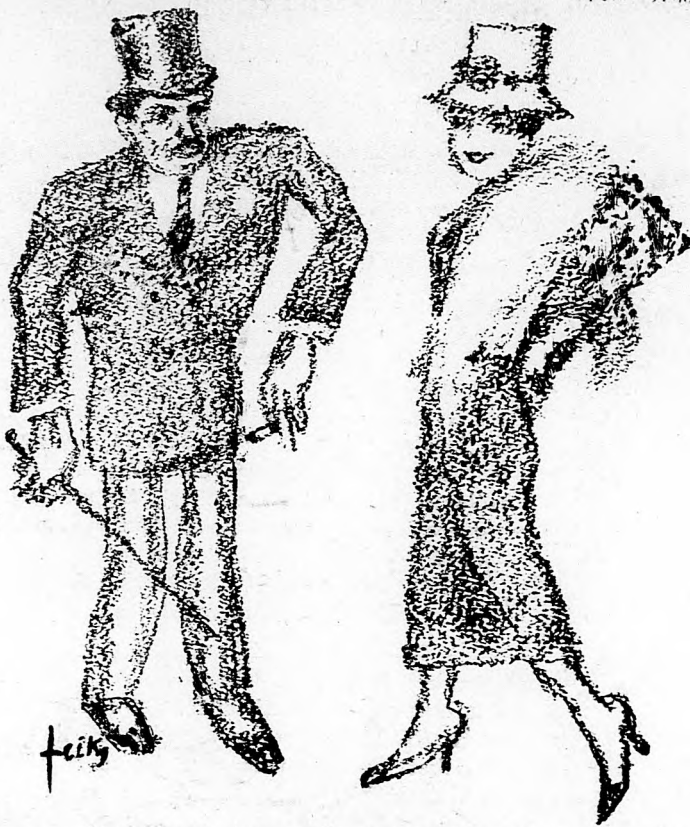
A rét ezüst tó, mély, a sodra fojt, csak ennyi volt: jártunk a nád közt és a szél dalolt.

Sok ablakon benéztem érted én, nyisd a szemed, merí vak szemem nem érte még a fény.

Sok éjszakába hívtam a neved, hallgatni jó, nézd, sétál a hold a világ felett.

Az égen akkor fönn megállt a hold, csak ennyi volt: Fejem fejedre lassan ráhajolt.

Máray Sándor.

— A pesti nő olyan, mint a spanyol nátha. Az ember könnyen megkapja és nehezen szabadul tőle.

Lélek Jeno

HOL VOLT, HOL NEM VOLT...

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagyon szegény ember. Gondbúbaj Diogénésnek hívták.

Nem volt nekije háza, csak egy öreg hordója. Ház hiányában abban éldegélt, a kertek alatt, ahol a káposzták pöffeszkednek, míg el nem éri őket a végzet.

Hát egyszer csak bekopogtat hozzá egy igen-igen nagy úr, sok szőlőhegyeknek gazdája. (Szőrös, német-kalap volt a fején, aranylánc a nyakában.)

Mondja az úr:

— Add nekem a hordót!

— Mit adsz érte, nagy úr?

— Száz aranyat adok érte!

— Így a nagy úr.

Diogénés szegény ember volt, de nem volt buta ember. (Ennek nagyon kellett ez a rissz-rossz hordó — gondolta és tagadólag rázta meg a fejét.)

— Nem adhatom, nagy úr

— mondotta — ilyen szép kővér hordót száz aranyért el nem adhatok.

Tegnap eladta a hordót.

Kapott érte egy házat Rákospalotán. (Összes mellék-helyiségekkel, fürdőszobával, tehermentest.)

Székesfővárosi póthirdetmény

A közönség t. használatára, miután rendelkezéseinket a spanyol-nátha érthetetlen módon nem respektálta és jótanácsaink dacára változatlanul terjed tovább:

1. A fertőzés bacilusok által történik, kerülj tehát a bacilusokat. Ha egyet látsz, rögtön menj át az utca másik oldalára.

2. A bacilusok főleg a levegőben rejtőznek, kerülj tehát a levegőt. Lélegzetet ép ezért egyáltalában ne végy. Így legfeljebb megfulladsz, a spanyol-náthát azonban biztosan nem kapod meg! A halott ember a fertőzés iránt teljesen immunus.

3. Ugyanezen célból egyfolytában több órán át víz alatt tartózkodni rendkívül egészséges és célravezető!

4. Épígy ajánlatos mindennemű erőszerkes halálnem, pl. revolver, kötél, hatósági élelmiszerek fogyasztása stb., melylyel a betegség megkapását feltétlen megelőzheted.

5. Veszélyes a csokolódzás, pláne, ha önagysága közelbenlevő vivóbajnok, vagy díjbirkózó férje megláthatja.

6. Mindent csak erősen főzve élvezd! Különösen a nőt.

7. Fertőzött betegőtől különítsd el magad. Hurcolkodj pl. azonnal ki a házból. A mai lakásviszonyok között igazán nem nagy dolog.

8. Tiszteld atyádat és anyádat, hogy a fertőzési veszély dacára is hosszú életű légy a földön.

9. Ne tartózkodj olyan helyen, ahol kivüled sok más férfi is megfordul. Ép azért ne igen menj mostanában annak a korrek, szőke uriasszonynak a búdoárjába, ki téged oly igazán, szivből és hűten szeret.

10. Ha öszül a hajad, igyál Stella-vizet! Nagyszerű szer. Ugyanugy használ a nátha, mint az öszülés ellen. — Megfeketedsz, míg használ!

11. Ne járd színházba. A Magyar-színházba Drégely-darabjához semmi esetre sem.

12. Ne járd villamoson, mert akkor nem gázolhat el. Már pedig a villamos-elgázolás, ha halálos, feltétlen megelőzi a fertőzéseket!

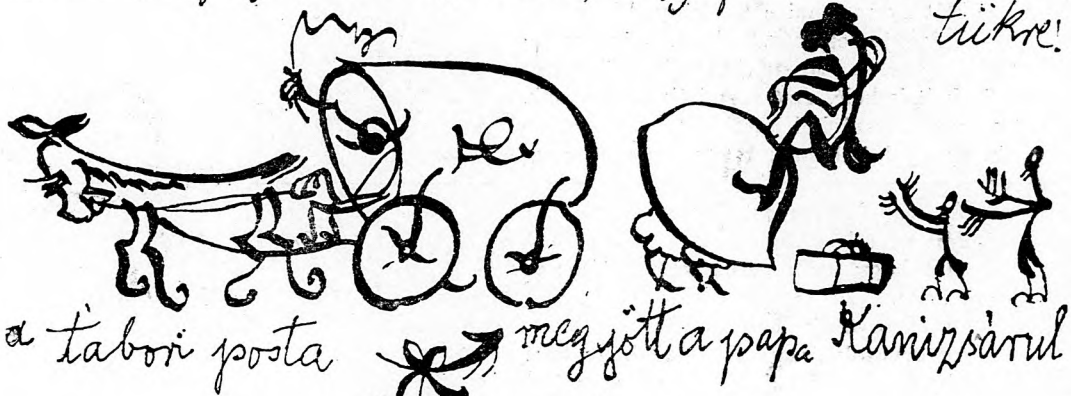
13. Menj mielőbb a frontra!

Budapest székesfőváros tanácsa.

Az arc a lélek tükre

(Vonaljáték)

Néhány apróbb feladatot adtam fel alulirott-
nak. (Bizonyítsa be az illető, hogy az arc a lélek
tükre!

Vajha sikerült volna megoldani a feladatokat!
Ere kiványa Paulini Béla

Ha az a szegény Eötvös Károly még élne, hogy adna elő az Abbáziában a spanyolról?

— No mi az, Perl öcsém, hát hun bujdos-tál tiz napig?

— Beteg voltam, bátyám. Spanyol náthám volt.

— Mi a fene?

— Spanyol náthám!

— Hát az meg mi a fityfránya?

— Egy új betegség. Olyan, mint az influenza. De sokkal veszedelmesebb. Már sokan meg is haltak belé. Azt mondják az orvosok, hogy spanyolországból hurcolták be. Ezért nevezik spanyol-náthának, vagy spanyolbetegségnek.

— Én nem hiszem azt, öcsém.

— Mit nem hisz, bátyám?

— Hát hogy az a nátha vagy mifeneség spanyol vóna.

— De az orvosok azt mondják.

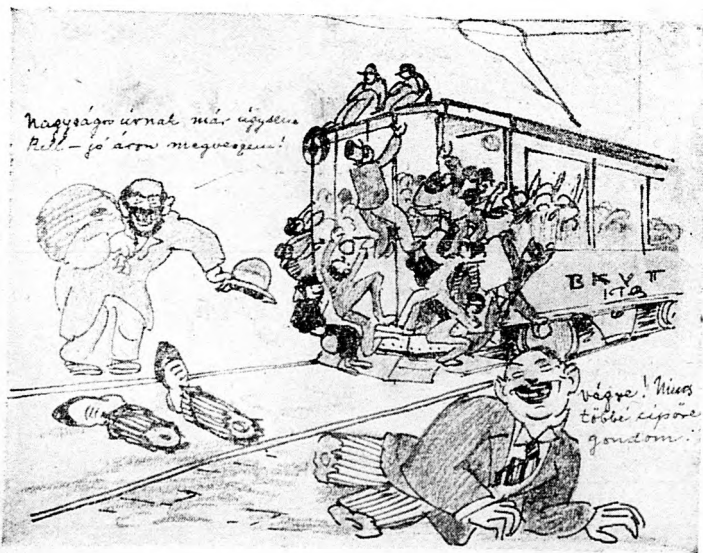
— Az orvosok szamarak! Még hogy spanyol nátha, meg influenza! Nátha az öcsém! Egyszerű magyar nátha, ahogy Veszprémben mondják. Ismerem jól. Kerkápolynak is vót. El is használt bele vagy öttucat zsebkendőt. Szidta is az asszony érte, mint Szent Pál az oláhokat. Hogy, aszongya, fene se győzi a sok szennyest.

— De biz az, bátyám, nem az a közönsé-nátha ám. Az orvosok meg is találták a bacillusát. Más, mint a nátháé. Látták mikroszkópon.

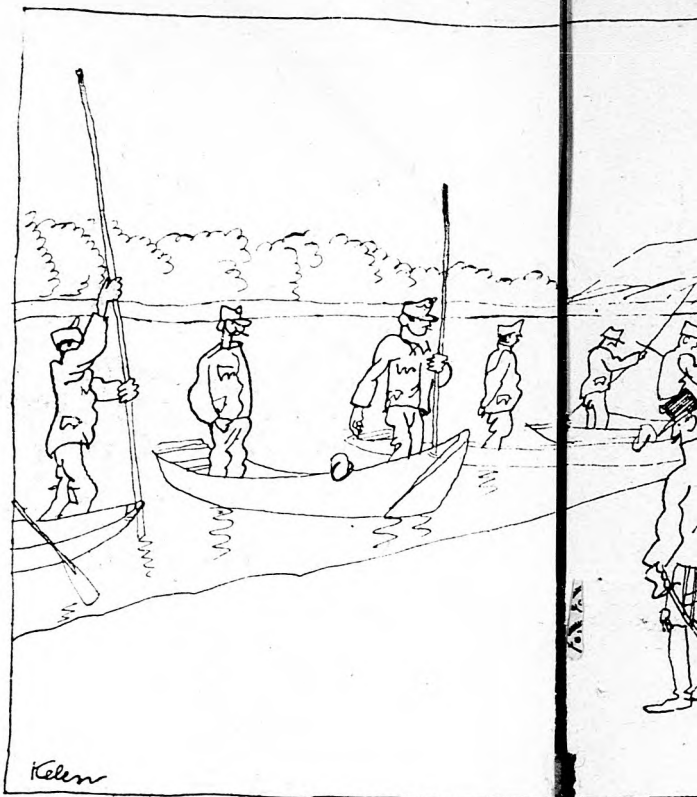
— Látták?

— Látták ám.

— No, hát ha látták, ott egye meg őket a fene a bacillusaikkal együtt. Nem lehet az rendes betegség, ha egyszer spanyol. Mert a magyar betegség, az az igazi betegség. Aztán tudod-e fiam, hogy miért?

A cs. és kir. pionir mag

Örmester vezénnyel: Durchstráfen a síf szhaknival, vejtcien azzal a ruderrel, aufrejbem, aufrejbem a fe... te essen be

A halál küszöbéről

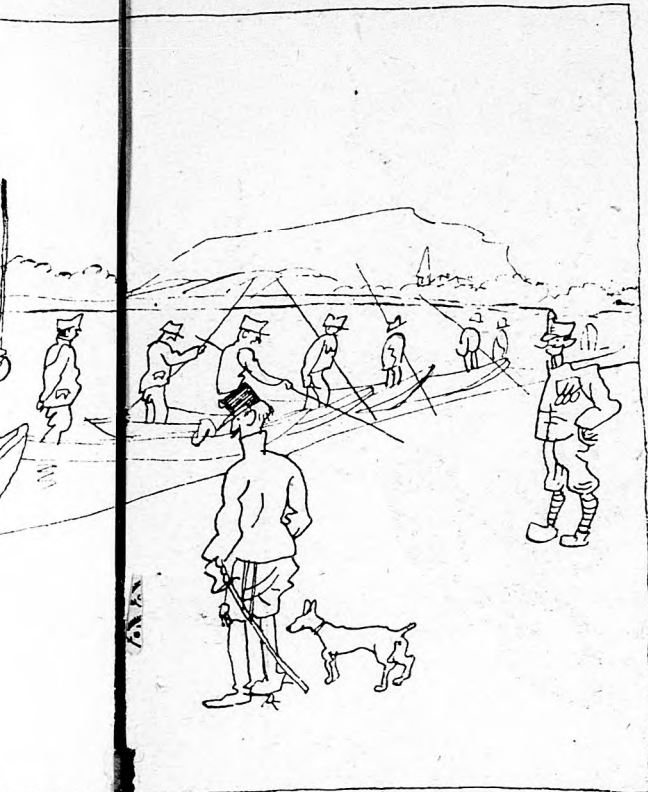
Kedves barátom! Mire ezt a levelet megkapod, én már nem vagyok az élők sorában. Megölöm magam, mert nem érdemes élni ebben a komisz világban. Nem érdemes itt élni a becsületes embernek, barátom. Te tudod, hogy milyen ideális eszmékkel léptem az élet nagy harcába. Megvettem a csuf valóságot, lenéztem mindent, ami valódi. Az okmánybélvegektől a cipőtálpig, a hadi kávé, a fuvarlevelen, vajon és zsiron keresztül, hamisítottam mindent, ami a kezemgyébe került, még a saját aláírásomat is, a másokérol nem is szólva. Egyedül a bankót nem hamisítottam, de azt nem is volt érdemes.

Hamisítva volt minden, amit eladtam, de ő, nyomorult, tökéletes élet: a tojást nem tudtam hamisítani. Elkövettem mindent, de a becsstelen, gaz tyukokat nem tudtam rávenni, hogy hamis tojásokat tojjanak.

Itt hagyom a millióimat barátom és undorral válok meg ettől a nyomorult sárvilágtól, ahol a tisztességes ember még a tojást sem hamisíthatja. Nem érdemes itt élni.

pionir magyar nyelv

Kelen Imre

fen a síf szhaknival, fórzeccen erősen, numeró cváj
ejben a fe... ne essen belétek, hát nem értetek magyarul?

Ének a felöltömhöz

Öreg cimborám el ne hagyj,
Ha kitarottál eddig vélem,
És őrizted szegény szívem,
Esőtől nyáron, hótól télen.

Tudom, hogy sirba készülödsz,
Miként a gazdád tette párszor,
De remélem, hogy visszatart
Az egyszer még most ez a pár sor.

Lásd, megfoltoztlak szeliden,
Évek nyomát lemosom mindet,
Hogy büszke légy, ha rád simul majd
Egy-két kacér női tekintet.

Eltüntetem a foltokat is,
S a rojtokat a széleden,
Hogy tiszta légy, oly szüzi, mint
Amily tiszta az életem.

Csak a szined marad sötétnek,
Hiszen sok bánat feketit,
Az én arcom is elsötétül,
Mikor a sirba fektetik.

Csak addig várj, míg a kaffából
Ellopnak egyszer szeliden,
S én a kávéstól új kabátot
Kaphatok helyetted szívem.

Juhász Árpád.

— Ha majd megmondja a bátyám, akkor tudom.

— Na hát azért, mert láddse neked most, azt mondok, spanyol betegséged volt. Tíz napig otthon veszködtél, aztán már itt vagy, kutyabajod sincs. Hát ez nem betegség, mert ez sifli. A betegségnek az a célja, hogy jól megkínozza, megsorvassza, megagyabugyázza az embert. Már most minél inkább elérj valamilyik betegség ezt a célt, annál különb. Hát a magyar betegség a száraz betegség, vagy hektika. Vagy ahogy a zsidó orvosok mondják, tüdővész. Aki azt megkapja, az elkinlódik vele nem ám tíz napig, hanem tíz esztendeig is. Ugy szárad el, mint a sérült ág. Lassan, kínosan és biztosan. Aztán nincs ellene orvosság. Nem hogy a patikában, hanem még én se tudok ellene. Megegy, megörli, elsorvasztja az embert, ágyának dönti, aztán félesztendeig is elnyomhatja az ágyat, amíg belepusztul. Ez ám az igazi betegség, Perl öcsém, a magyar betegség, nem pedig az a nyavalyás spanyol fránya!

(Nil.)

Csodagyerekek alkonya

— Elolvastam az idej hangversenytervezet. Nincsenek benne csodagyerekek.

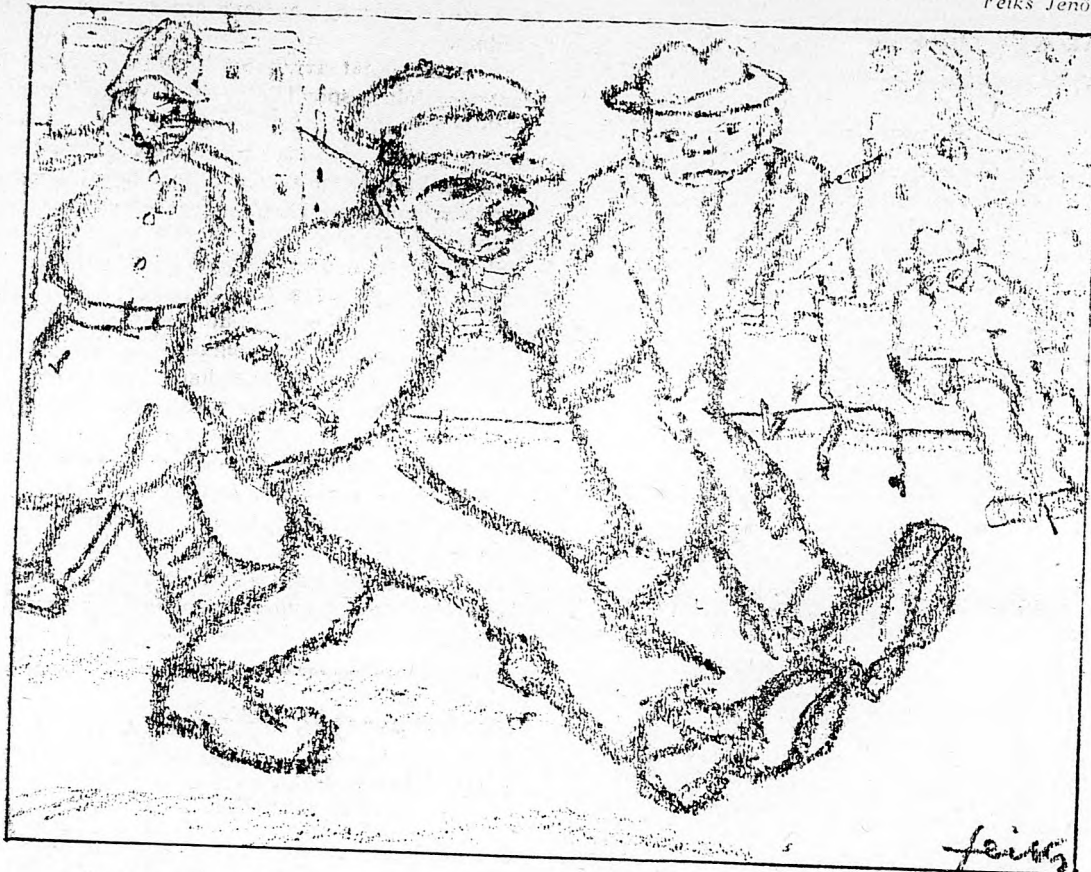
— Ja, azok bevonultak — katonáknak.

Fodor László

— Mit gondolsz, melyik dal lesz a békehimnusz.

— A Zerkovitz nótája: Hulló falevél ...

Öreg ur (a padon): — Ezek bulgárok lehetnek, mert nagy/on kilépnek.

Bolha-színház

Tisztelt hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy mint a bolha-színház igazgatója, mai nagyaránya bolhaelőadásunk megkezdése előtt néhány szót szóljak társulatomról, mely nem afféle vidéki röpös bolhákból, hanem a legelőkelőbb fővárosi bolhákból áll.

A társulat nem egy tagja igazán gyönyörű művészi multra tekinthet vissza. A társulat egyik bolhája például a Nemzeti Színház egyik kitűnő művésznél nevelkedett, igazán elmondhatjuk róla, hogy már ifju korában magába szívta a művészetet.

Bár a legkitűnőbb erők vannak együtt társulatomban, a legteljesebb egyvetértés van köztem, mint direktor és tagjaim között még egyetlen egyszer sem fordult elő, hogy színészeim szerződés szegést követtek volna el.

A társulat egyik erőssége a drámai hősnő, a szellemes Pimp-

nella kisasszony, aki csipős megjegyzéseiről híres. A társulat hőszerelemesének, Szívós urnak igen nagy sikerei voltak a hölgyeknél. Megközelíthetetleneknek hitt uri hölgyeknek sikerült közvetlen közelébe férkőznie. Gáláns sikereiről, pikáns kalandjairól sokat mesélhetnék, ha nem tiltaná azt az uri diszkréció.

A bolha-színház primadonnája igen erényes fiatal hölgy. Jelenleg nincs barátja. Ha az urak közül valaki óhajtana vele megismerkedni, írjon egy apróhirdetést a Pesti Hírlapba „Jóvéru fiatalember” jellegre.

A társulatnál általában igen szigorú az erkölcs. Egy idősebb bolhát szoktunk felkérni a fiatalabbak gardirozására. Így lehet a bolhából elefántot csinálni.

Van egy kitűnő táncosunk is. Ez a bolha egyik legelőkelőbb pesti tánctanárunkon tanult meg táncolni.

A társulat egészségi állapota általában kielégítő. Csak egy-két

tagunk kapott spanyol-náthát, néhányan meghültek és köhögnek. En, mint direktor, természetesen nem szeretem, ha a bolhák köhögnek.

A tisztelt nézőközönség vigyázzon, ha egy-két bolhaművésznünk közülük ugrana, ne nyomja el a tehetségeket.

A nagyérdemű közönséget arra is kérem, hogy előadás után nyugodtan távozzék és ne ostromolja a bolhaművészeket autogrammokért.

Végezetül még le kell szögez-nem, hogy csak színházamnál vannak olyan színészek, akik sohasem kérnek előleget. Igaz, hogy nálam kitűnő dolguk van. Az igazgatóság mindennap saját karján eteti a tagokat, és ebben is különbözik színházam a többi színházaktól, mert míg másutt az igazgató szívja ki a tagok véré-t, nálunk a tagok szívják ki az igazgatóét.

Most pedig megkezdődik az előadás, fogadják szeretettel a kitűnő művészeket és művésznőket.

A manikűr-kisasszony

Írta: SOMLYÓ ZOLTAN.

Előtte hófehér kötény,
lány borulat szemöldökén.
Hajában franciás fodor,
ezer szép álomba sodor
a manikűr kisasszony.

A nyaka, melle elvakít,
ha végignéz valakit.
Parfóműs illatot lehel,
és nyájas ő mindenkivel, —
a manikűr kisasszony.

Egy meghitt fülke rejtélyén,
hol a vérszínű lámpafény
hull édes-forró záporul,
elnyűtt kezedre ráborul
a manikűr kisasszony.

Kezeidre mohón rátapad;
s úgy csókolnád a vállakat
s a sziv fölött a puha bőrt...
De szigorun áll ottan őrt
a manikűr kisasszony.

S míg vagdos, ráspolyoz, csiszol,
te új szerelemben bizol.
Csak őt látod és senki más,
egy új ifjonti állomást —
a manikűr kisasszonyt.

A félhomályban misztikus
lány hangok suttognak: Illus!...
És selymek rebbenése száll —
szivednek halkán kurizál
a manikűr kisasszony.

És elkészül a tiz köröm.
A fényük lángja: kész öröm.
A kéz megkönnyebbül s a sziv
nehéz sóhajjal visszahív:
ó, manikűr kisasszony!

S csiszolt kezeddél mész tovább. —
Ó, van-e álom ostobább,
mint azt remélni, hogy szeret,
mert megsimogatta kezéd
a manikűr kisasszony...

OOOOO

Hazafelé a fogságból

Feiks Jenő

- No és milyen volt az utazás?
- Irkutsktól Kelenföldig nagyszerű. Kelenföldtől Budapestig rémes.

AZ AKASZTÓFA TORKÁBAN

Irta: PAULINI BÉLA.

Szilveszter estéjét ünnepeltük. Kesergő András megforgatta szivarját, szippantott a barna rubdól s így szólt:

— Az én történetem kissé háborzongató, különösen ha meg gondolom, hogy tulajdon édes nagybátyám a hőse. Öregségére: tisztelt ur, városatyá. Harminc esztendőskorában még nőtlen volt és kedves legényeletet élt. Kraxler Boldizsárnak hívták.

— Ah, a híres Kraxler-pőr! — ugrott fel házi orvosunk. — Azonban ha jól csalódom, derék nagybátyját felakasztották még élete delén...

— Jól csalódik, kedves doktor!

— mondta mosolyogva Kesergő.

— Kraxler Boldizsárt csakugyan

pörbe fogták, mit szégyeljem,

sulyos dolgokról volt szó az

iratokban. Azzal vádolták, hogy

egy átmulatott éjszaka után, meg-

ölte kedvesét, Lloyd Heléna tán-

cosnót. Nagybátyám nem emléke-

zett semmire, de fehérneműszek-

rénye fenekén egy összegöngyölt,

véres zsebkendőt találtak. A gön-

győleg magvát nagybátyám papir-

vágótőre alkotta. A tör is csupa

vér. A tárgyalás országos érdek-

lődés mellett folyt le a megye

székvárosában. Mánás asszonyok

és félvilági nők dulakodtak belé-

pőjegyért. Férjek és kedvesek he-

tekig jártak a törvényszéki elnök

nyakára. Polgárok kék mándlik-

kál, pórnők izmos vádlikkal, tet-

ték teljessé a gyülekezetet, mely

zsfolásig megtöltötte a karzatot.

— Megértette a vádat? — kér-

dezte az elnök.

Nagybátyám tétován nézett ma-

ga elé.

— Azt nem értem, tekintetes

törvényszék, mért öltem volna

meg a kisasszonyt, akihez nemes

barátság fűzött, aki lelkem jobb

fele volt, aki után majd meghalok.

— Majd meghal az akasztófán,

— hangzott a karzatról s az el-

nök megfenyegette a közönséget,

hogy kiüritetti a termet.

„Alibit, sajnos, — írja Boldi-

zsár bátyám följegyzéseiben, me-

lyeket a siralomházban vetett

papírra. — nem igazolhattam.

Helén a hálószobámban nyugod-

ott, én, fölbredve, öblös ka-

rosszékemben, a dohányszó egyik

sarkában leltem magamat s a he-

lyiségek szomszédosak... A tör,

a véres zsebkendő, kétséget kizá-

rólág az én tulajdonom. Valóban,

— bár teljesen érthetetlen miért,

hogyan? — minden arra vall,

hogy boros állapotban leszurtam

Helént“.

Az ügyész halált kért.

Hajnali hat óra volt. A déli szél dél felől, az északi szél észak felől bömbölt versengve.

Sötét, ibolyaszín felleg gyürődött a város felé, melynek főterén, esti harangszó óta, készen állott a bíró, hogy a törvényt felköttesse rá Kraxler Boldizsárt. A teret szegélyező sárga házak zsalus ablakai, dacára a korai óráknak, tárváhyitva, s a muskátlik helyén emberfejek: aggastyánok fehér, kisasszonykák rózsaszínű fejei, vegyes, vénasszonyok sárga, erejük teljében lévő férfiak vörös fejeivel.

Kívették szerencsétlen nagybátyámat a siralomházból. A törvényszék elnöke megkérdezte a forma kedviért:

— Vane valami utolsó óhaja?

Nagybátyám szemmeláthatólag megörvendett a felszólításnak.

Elvégre, ilyenkor, minden perc drága, minden perc — élet. Meg-

hajtotta magát és beszélt:

— Tekintetes királyi törvény-

szék, tekintetes köz- és vádló-

ügyész ur, mélyen tisztelt uraim,

tisztelt közönség, népek milliói,

névszerint Kovácsics József egye-

temi magántanár, Gröz Ge...

Még folytatta volna, de az el-

nök pulykavörösen közbekiáltott:

— Elég! Ne tegye próbára a

törvényszék türelmét, mely kü-

lönben jóindulatot tanusít Ön

iránt. Röviden, vagy semmit!

— Csak annyit, uraim, bucsu-

képp, — makkcsodott a száná-

dó elitelt — hogy isten veletek!

És a végrendeletemet egész rövi-

den, pár szóban! Hogy például a

butoraimat kire hagyom?

— Hóhér!

A hóhér megragadta nagybá-

tyámat.

— Hagyakozom pediglen összes

ingó és ingatlan butoraimat —

így Kraxler Boldizsár — Szász

Genovéva leányzóra, ki ifju le-

génykoromban jegyesem volt, de

akit szülei nem adtak hozzám,

mert volt egy kiállhatatlan nagy-

nénje, aki intrikált ellenem, mi...

— Hóhér!

— Jól van, jól, hóhér ur, —

adta meg magát látszólagosan sor-

sának az elitelt. — Ne is dühö-

sítsuk az elnök urat. Tönkre mennek az idegei. Az pedig rossz, nagy baj. Én tudom, mit jelent az, nálunk benne volt a családban. No de most kihál a család, pedig kár érte, egyik ósóm a tázenkettedik század derekán...

— Hóhér!!!...

— Lépjen föl a zsámolyra! —

szólt a hóhér teljes szigorral, mi-

vel sikerült végre az oszlopig ci-

bálnia nagybátyámat.

— Ah, Szász Genovéva, első

szerelmem, mikor mi sört ittunk

a városi lövöldében és májusi re-

ket ettünk. A rezesbanda...

— Ne csavargassa a fejét, Krax-

ler. Nem tom rátenni a hurkot!

— És utolsó szerelmem, Lloyd

Helén...

— Pista, a zsámolyhoz! (Pistá-

nak hívták a hóhérlegényt.)

— Ha közbe nem jön ez a bus-

taság, Helén...

— Pista, a zsámolyt!

— Milyen boldogok...

A dobosok beleverték a dobok-

ba. Háromszor. A test már ott

függött a kötélén. A törvényszék

elnöke megnyugodva sóhajtott

fel. Öregasszonyok sirva fakad-

tak, egy virágjában lévő hajadon

lefordult az egyik ablakból, mely-

ből tulságosan kihajolt volt. A

négyszöget alkotó katonák mö-

gött, egy ember előhuzta zöld ba-

bos zsebkendőjét és meglobog-

tatta az akasztott felé:

— Pá, pá...

— A Kraxler Boldizsár inasa

— suttogott a nép. — Milyen szé-

pen bucsuzik. Megható, hogy nem

szégyenli a gazdáját. Jó szolgál,

derék szolgál.

Az akasztott is, mintha észre-

vette volna a bucsuzkodót, pedig

már szinte lecsukódtak a szem-

pillái. Megrázkódott... Majd tá-

ogatni kezdett, mintha beszélni

akarna. *Mintha szót kérne...*

A nép, bármily szomorú volt

is e látvány, nevetett. A törvény-

szék is. Visszataszító volt.

— Viszontlátásra, ötven év

mulva! — integetett az inas.

—

— Az akasztott irtóztató erőlkö-

dés árán megragadta feje fölött a

kötelet, karjait összehuzta s mire

a hóhér magához tért ámulatából,

kiakasztotta fejét a hurokból...

Nagvot fujt s így hápogott:

— Hhaa, megvan a gazember,

a lacibetyár, aki tulajdon édes

zsebkendőmmel integet bucsut.

A törvény urai nem értették

rögtön a dolgot. Boldizsár mind

hangosabb lett:

— Ott, ott, ott integet uraim,

az én inasom, az én zsebkendőm-

mel. Szép zöld babos zsebkendő-

vel, melyet tőlem lopott. . .

Az elnök felfortyant:

— Önnek azért még sincsen

Egy honleány gondjaiból

Pál Hugo

Apropos: A Gerbeaud továbbra is magyar terület marad a Wilson 14 pontja szerint?

joga, egy hitvány zsebkendő miatt, visszazemtelenkedni a másvilágból. Különben, ha már mégis megtette, tudomásul vesszük a vádat és majd bezáratjuk egy-két hetre az inast. Hóhér!

— Semmi hóhér — kiáltott imár fölényes hangon nagybátyám és az arca messze láthatóan ragyogott az örömtől. — A véres zsebkendő, uraim, a büszke bünjel, párja annak, amelyet komisz bucsuzkodásához használt a gaz-

ember, amikor már azt hitte, hogy nem leplezhetem le. Tölem lopta azt is, majd visszaesempészte a szekrényembe, véresen, a gyilkos.

— Ez a történet vége, kedveseim . . . Igaz, pótlólag még annyit, hogy a gyilkost azonnal elfogták, megvasalták . . . A többit már kitalálhatjátok.

Háziorvosunk, aki mindig is éles elméjű ember, sőt kitűnő novellista hírében állott, így szólt:

— Tiszta sor, hogy kitaláljuk! Kitűnő nagybátyád, a tisztességhez híven, mindjárt felépülése után oltárhoz vezette Lloyd Helénát, mondom, mindjárt a leányka felépülése után, mert bizonyára Lloyd Heléna volt ama hajadon, aki az akasztás izgalmas perciben kibukott az emeleti ablakból, alá a kellemetlen vidéki kövezetre, amely annyira hasonlatos egy végtelen, kővémeredt birkanyájhoz.

Szüreti mulatság

Kónya Sándor.

Szüret után

Kónya Sándor

Életunt állatok között

Azt olvastam a lapokban, hogy a Székesfővárosi Állatkert állatai is megérik a világháború borzalmait és a hiányos táplálkozás miatt öngyilkosságot követnek el. A föld alá sülyedtem afeletti szegyenemben, hogy valaki a tej- és mézjeggel folyó Kánaánban éhezés miatt öngyilkossági tervekkel foglalkozzék s mivel már amugyis a föld alatt voltam, felültem egy robogó földalattira, kisettem az Állatkertbe, hogy a még életben levő állatokat meginterjúvolhassam.

Első utam a Zsirafhoz vezetett. Afrika ezen nemes állatpéldánya, fejét könnyedén a Beketow-cirkusz tetejére fektette, aztán mélységes lenézéssel felelt öngyilkossági körkérdéseimre:

— Igen uram, a lapok igazat irtak és én hódolva a legujabb állatkerti divathóbortnak, öngyilkossági tervekkel foglalkoztam. Sajnos, ebbeli fáradozásaimat nem koronázta siker. Egy szerencsétlen idea folytán az akasztás mellett döntöttem, de az egész Állatkertben nem találtam elég magas fát, melyre felkötöttem volna magam. Sőt, az életunt fák kérve-kértek engem, engedjem meg, hogy a nyakamra köthessék magukat.

Otthagytam a Zsirafot és a Vizilóhoz sétáltam, aki éppen „kint volt a vízből” és napfürdőt vett vízmendencéje partján.

— Öngyilkos leszek, — zokogott szegény, boldogult Jónás két-mázsás fiacskája — mert ha nem leszek, akkor az éhség vet véget szerencsétlen életemnek. Oh, boldog, régi idők, amikor a látogatók egész cipókat, óriáskifliket és zsemléket dobtak kitért szájcskámba, ma hiába tátogatok, legfeljebb lejárt kenyércédulákkal frocliznak. Hetekkel ezelőtt elhatároztam, hogy öngyilkos leszek és belelőm magam a medence hűs hullámaiba. De mit tesz isten, Kajlinger bácsi épp akkor tisztította a pesti vízvezetéket és én megrettentem a rozsdás víztől. Uram, kijelentem önnek, hogy semmi közöm a Vörös Tengerhez és kérem, hogy a következő Szerkesztői Üzenetet helyezze el az egyik színházakkal foglalkozó hetilapban: „Több érdeklődőnek. 1. Nem zsidó; 2. R. k.; 3. Nőtlen; 4. Nem válik; 5. Hűvösvölgyben nyaral a „Star” filmgyárban. Ötnél több kérdésre nem válaszolunk.”

Erzékeny bucsut vettem a Vizilótól, adtam neki egy „érvényes” kenyérbélyegyet és a Mósómedvékhez indultam.

— Jó, hogy jön, — e szavakkal fogadott a Mósómedvék nesztora, akinek apját leütötte a hajókötél, anyja mósómedve volt — amugyis nyilatkozni akaram a mi elviselhetetlen helyzetünkről. Irja meg, hogy a megszokott, békebeli, Hutter-féle szinszappan helyett, nyomoruságos Hadiszappant használunk, ami tönkreteszi egészségünket.

Tovább mentem és a Sasokhoz értem. Az öreg Adler szomorúan gubbaszkodott egy ágon és elkeseredetten szónokolt:

— Csak abba a fene politikába ne mártottam volna magam. Azon nézetemnek adtam kifejezést, hogy nem lelkesedem túlságosan Polónyi Géza közmunkatanácsai elnöki kinevezése iránt és ime, két nappal rá kigolyóztak a — Sackorból. Két napig öngyilkossági tervekkel foglalkoztam, most azonban már kezdek megvigasztalódni, mert remélem, hogy felvesznek egy másik magamfajtájú társaskörbe, a — Fészekbe.

NYAKKENDŐHÁZ

Budapest, V. ker., Deák Ferenc-utca 24. sz.
Fiókküzet: IV., Kigyó-utca 5. (Klotild palota)

Saját gyártmányu **NYAKKENDŐK**

esodás gazdag választékban. Árjegyzéket csakis 20 f. belyegert küldünk.

A SPORTLAP
a legjobb sporthetilap

HAMIS FOGAKAT

ÉS FILMHULLADÉKOT VESZEK

Gross Antal, Budapest, VIII., József-körút 23. sz.

IRODALMI SZENZÁCZIÓK

A

KULTURA
KÖNYVKIADÓ-VÁLLALAT KÖNYVEI!

S

IRODALMI SZENZÁCZIÓK

Az Elefántot kerestem fel azután, aki fáradtan járt fel-alá és bánatában az orrát majdnem a földig lógatta:

— Nem leszek öngyilkos, minék, hiszen így is csak árnya vagyok a réginek és csak lézengok, mint Biberach a Bánkbanban. „Elefánt-eledel” nincs többé, amióta maximálták, eltűnt a forgalomból és különben is, az elefánteledelt árusító fiúk bevonultak katonának és rakásra ölik az én kedves honfitársaimat, a hindukat, szenegálokat és a kedves szudániakat. Azonkívül eltűntek a forgalomból azok a szép nikkelhatosok meg bronzkrajcárok, amiket oly előkelő mozdulattal nyújtottam át örömmel.

Látogatók közeledtek és piszkos, rozsdás krajcárokat, hatosokat dobtak a földre. Az elefánt, ormányával felvette a pénzeket, aztán gúnyosan szólt:

— Halálosan beteg vagyok, uram. Láthatja kérem, állandóan — vasat szedek.

Moll.

Övrendszabályok a spanyolbetegség ellen

Kelj korán! Mert aki korán kel, aranyat lel s mivel egy tizkoronás arany értéke ma több mint ötven korona, villamos helyett egész nap konflison járhat s így elkerülöd az örült spanyolokkal való összedörgölözést.

Felkelés után végy fürdőt, azután zuhanyozd magad egy óráig, azután kendd be a tested jól kátránykenőccsel, ezt masszírozd el, majd mosd le, azután szuljózzál, egy órát heverj, újra fürödj meg, a fenéteket ismételd meg kétszer, ezek után olvasd el e szabályokat kétezerszer, újra fürödj, kenj, szuljózz, — mert amíg mindezt végigcsinálod, azalatt spanyol-betegekkel nem érintkezzel.

Ne ölj — olyan embert, akinek spanyolja van, mert elkaphatod tőle!

Ne lopj — olyan embertől, akinek spanyolja van.

Könyörögj Tisza Istvának, nehogy béke legyen, mert ha a béke kitör, az emberek örömben mint az utcára tódulnak és az arcukat összedugják, ami kész spanyolveszedelem.

Szerkesztő: SZENES BÉLA

Művészeti szerkesztő:
KOBÉR LEO

Felelős kiadó:

MAGYAR MIKLÓS.

A SZAMAR ELŐFIZETÉSI ÁRA

Egész évre — — — 28.— K

Fél évre — — — 14.— K

Negyed évre — — 7.— K

„Ujságüzem” r.-t nyomása, Budapest VIII., Rökk Szilárd-utca 9.

Egy hadimilliomos álmaiból

Biró Mihály

Egy snájdig katonarajz
Tisza István békepostol emlékkönyvébe különös szeretetünk jeléül

Kóber Leó

Baka: Zászlós urnak jelentem alássan, négy gyerek meg az asszony vár már otthon Bicskén, a kis föld is elpusztul nélkülem, de már én mégis amondó vagyok, nem olyan sürgős az a béke...